

Les tendències i actituds emergents

¿Esteu al dia?

La rutina, en una societat que avança ràpidament i on la imatge hi juga un paper molt important, és un dels principals enemics a combatre. Per guanyar-la, la moda ens ofereix noves armes. Aquestes són les claus de la victòria.

Potser algú s'haurà escandalitzat amb l'anunci d'un gran magatzem on es veu una noia que es vol suïcidar perquè no suporta passar una altra temporada amb els mateixos vestits i les mateixes sabates, però no hi ha cap dubte que amaga una gran veritat, que la rutina mata. Una veritat que fins i tot Freud va assenyalar quan va identificar la mort amb la repetició. El desig de canvi és llei de vida. Hi ha gent coratjosa o desesperada que és capaç de pegar una volta de molts graus a la seua vida, que trenca amb tot; la majoria, en canvi, s'accontenta canviant, de tant en tant, la decoració. Potser no és massa radical, però sí molt consolador. I si només creuen en aquesta vida, és lògic que el consum de novetats haja esdevingut la passió del present. Una vegada dit això, passem a allò que importa: els canvis que s'albiren a l'horitzó pel que fa a la imatge, els costums, les actituds o el consum del temps lliure. Allò que serà *in* i allò que quedarà *out* per aquesta temporada. Tot allò que vostè ha de saber per a estar al dia i poder dir "sí" o "no" amb ambició.

Comencem pel cap. Mentre hi haja criatures que no semblen humanes, com ara Claudia Schiffer, i les seues fotos òmpliquen les parets i els somnis dels adolescents, els cabells rossos continuaran sent allò més *plus*. I també les tallades llargues, llises i una mica descuidades. Van de baixa els cabells curts, especialment el "vol" o de casquet. Els flocs estan definitivament fora.

Per la seua banda, els homes es pentinaran els cabells cap endavant, tot dibuixant sobre el front un serrell alt i curtet, molt del gust dels anys seixanta. No tingueu por de reivindicar la paraula *hippie* i tota la cultura que hi va associada, no us titllaran d'antiguitats, ans al contrari, els que han viscut aquesta època tot so-

brevivint al *yuppisme*, esdevindran objectes d'enveja i de desig. Els noranta abracen els setanta. La pela, a més d'escassa, ja no queda bé. Una de les coses més admirables de la moda és la seua capacitat visionària. Així no és d'estranyar que, amb dotze mesos d'antelació, els dissenyadors més avançats perfilaren una moda "pobre", adient a la crisi. Una moda feta de forats, costures al descobert, teles esfilagarsades i arrugades, textures rústiques i artesanals. El *dirty look* serà la imatge sobresortint de la temporada. No cal, doncs, anar a les botigues a trobar-lo (a preus altíssims, és

clar): es troba a les botigues i mercadets de segona mà. Els tatuatges i les pintures corporals substituiran les joies.

Els/les menys radicals o els que per raons de treball no podran prescindir del vestit o el *tailleur*, tindran al seu abast una moda molt andrògina, directament inspirada en el cinema negre de la dècada dels quaranta. Diuen que la moda ultrafemenina, "ultragateta", dels últims anys ha estat contestada per les dones que treballen i tenen carreres d'èxit,

que aquesta onada de masculinitat vol subratllar el poder de les dones.

Així, aquestes, han començat a furar les corbates dels armaris dels homes i els seus companys ja fiquen la mà en les cremes i els portamonedes. Els més atrevits

juguen amb els collarets de perles: es comencen a veure homes que els porten sobre els jerseis.

Pel que fa als cossos, s'entreveu una reconciliació de l'home blanc amb els *michelines* i la seua natural carnadura tova i perresosa; aquest no perseguirà, coste el que coste, el somni impossible d'una musculatura "negra", fibrosa i esportiva. Molts abandonaran el gimnàs i declararan el seu amor als parcs on practican *taichi* o el més vell, tranquil i saludable exercici de

La proposta de moda pobre de Miyaque no és gens barata.

Ballar es considerarà més atractiu que parlar.

ARXIU

passejar. La salut serà el primer manament, totes les activitats que la potencien seran beneïdes, i condemnades totes les que atempten contra ella. Això vol dir que els fumadors tenen els dies comptats. Heus ací les seues conclusions:

Sí a les discoteques, que viuran la seua plena consagració i acomiadaran el so màquina i tornaran a acollir un *funky* amb mesclades de *rap* i *jazz*; no als concerts de música en directe i, sobretot, de grups de música arrelats a l'estat. Què hi farem. Ballar es considerarà més atractiu que parlar, i fins i tot més atractiu que cardar. El sexe serà amb làtex o no serà. No tothom quedarà bocabadat amb Madonna i les seues estratègies de màrqueting disfressades de provocació; Sandra Bernhard, la noia que va ser al llit amb ella, li prendrà el lloc.

El menjar serà l'alternativa dels més vells, dels que no volen ni poden passar les nits ballant. L'avantguarda gastronòmica es delectarà amb la voluptuosa carn dels insectes, segons diuen, el futur dietètic de la humanitat. La *nouvelle cuisine* serà considerada definitivament una vulgaritat. Aquesta tribu, després fugirà dels locals de moda i es refugiarà en els llocs *privés*.

La cultura del reciclatge també enregistrarà una tendència a l'alça a la decoració de la llar on brillarà feliç i entremaliada. Objectes agafats dels contenidors i objectes recons-

Atenció a Sandra Bernhard, successora de Madonna.

ARXIU

truïts segons els canons d'una estètica neobrutalista i de l'objecte *trouvé* que prefereix els valors de l'atzar, la rusticitat i el fet a mà, a l'asèpsia del disseny que, per a sobreviure, es farà més sensual, artístic i teatral. Viure al centre i anar al treball en bici o caminant figurarà entre els primers llocs en el *hit parade* de la vida urbana. Es dirà no al cotxe i al camp fals de les cases adossades.

A la televisió, puguen les pel·lícules amb subtítols i baixen els concursos. La pel·lícula *El cielo sube*, del jove Marc Recha, es convertirà en un film de culte

Els sexe serà amb làtex o no serà.

ARXIU

al País Valencià i al Principat. Serà en part responsable del redescobriments d'Eugeni d'Ors. Un redescobriments que es practicarà sense mala consciència una vegada que Pere Gimferrer s'ha atrevit a dir en veu alta el que molts xiuxiuejaven a les tertúlies i cenacles literaris: que l'última literatura escrita en català és una mediocritat. Per sort ens queden els clàssics i la poesia. Amb tot, el *best-seller* de la temporada serà *Generation X*, de Douglas Coupland, el llibre que radiografia la generació nascuda als seixanta en la qualificada generació perduda. No farà nosa si l'hauem de llegir en anglès. Per a escriure, oblideu els bolígrafs i les plomes Mont Blanc; canten a nou ric, a ostentació o a un regal no massa clar.

La caritat i altres formes *light* de compromís, com ara les adopcions de nens de països amb problemes, dipositar diners en un compte corrent solidari amb alguna de les moltes tragèdies que assolen aquest segle, col·laborar amb organitzacions humanitàries, ecologistes o de defensa dels drets humans, cotitzarà a l'alça, mentre que la militància pura i dura quedarà molt passada. És, sens dubte, la moral un xic cínica i tranquil·litzadora del ric. La caritat puntual davant el compromís ferm, durador i recíproc que assegure una supervivència digna per a tots. Però, ¿qui vol canviar el món?

Els concursos es veuran afectats per la síndrome de sacietat.

ARXIU

Toni Picazo